

Fény

Műleírás

Hogy mit is jelent az embereknek a fény? Ahány ember, annyi válasz érkezik erre a kérdésre, de egy közös bennük. Mind pozitív tulajdonsággal bír. Melegség, energikusság, tisztaság, csupa olyan dolog, amire a nap képes.

A fény-árnyékkal lehet játszani, lehet műalkotást létrehozni, lehet maradandót alkotni, és lehet pillanatnyi élményt szerezni vele. Arra gondoltam, ha egy egyszerű lámpa képes erre, mit mindent lehet kihozni egy diavetítőből.

Főiskolás éveim alatt sok olyan feladatot készítettem el úgy, hogy nem kapcsolódtak szorosan hozzám, nem a csak saját ízlésemnek megfelelően dolgoztam, hanem próbáltam eleget tenni a kiírásoknak. Munkáim egy része csak megfelelésből készült, amiket sosem szerettem meg. Távol sem álltak tőlem, hiszen én csináltam őket, de nem éreztem igazán közel magamhoz őket. Tehát igen kevés azon munkák száma, amikre igazán büszke vagyok, amit a sajátomnak érzek, amiben benne vagyok én is. Nehéz ez az önkifejezés, hogy egy képen, egy munkában mutassuk be önmagunkat, fejezzük ki az érzéseinket. Mert mi történik akkor, ha félreértelmeznek? Ha túl sokat képzelnek egy képbe, ha nem értik meg az emberek azt, amiért készült az a festmény, grafika stb. Akkor sincs baj. Mert ha egy kép előtt megáll egy ember, és nem is érti, hogy miért készült ez, vagy mit is ábrázol, de kivált belőle valamit. Egy érzést, ami lehet jó vagy rossz, egy emléket, vagy bármit, de gondolkodásra bírja a nézőt. És ha ez megtörténik, akkor talán már el is érte a célját vele az alkotó.

Nagyon sokáig nem is gondoltam arra, hogy bármi mondanivalója legyen a képeimnek, hiszen miért is kellene, hogy bármiféle érzést is kiváltson egy akár 5 perc alatt összedobott kép. Sok olyan grafika van, amikben órák, napok, hetek munkái vannak, és csak közömbösséget vált ki belőlünk. Nem számít, hogy mennyit dolgozunk egy-egy munkán. Az számít, hogy megmutassuk benne önmagunkat, hogy kifejezzünk vele, hogy sajátunknak érezzük.

Sok olyan munkát ismerek, ami vázlatokban, tervekben, vagy elmesélve sokkal izgalmasabb, érdekesebb volt, mint elkészítve, véglegesen. Ezt a sorozatot, amikor készítettem, nem tudtam, hogy milyen lesz. Nem gondoltam, hogy előbb vagy utóbb, de sajátomnak fogom érezni.

Adott volt egy régi diavetítő és egy nagy doboznyi mese. A vízipók csodapókra esett a választásom, mert régről emlékeztem rá, egyik nagy kedvencem volt, ezért be is fűztem a gépbe. Sötét volt és ahogy az első kockához tekertem, még nem volt meg a végleges helye a vetítőnek, hanem a kezembe fogtam és a szobában össze-vissza világítottam vele, legutoljára a képeken is látható arcra. Nagyon tetszett, ahogy a négyzetes forma közelről rávetült, ahogy a mese szövege végigfut az orron, hiszen korábban még nem láttam hasonlót, és egyből fényképező után indultam. Akkor láttam meg benne a munkát. Ami addig csak játéknak tűnt, érdekelni kezdett, mint egy „később még foglalkozni kellene ezzel” gondolat. Egy olyan világ kerekedett ki belőle, amit csak az álmainkban látunk, de amikor felkelünk, kezd homályosulni, majd elfelejtjük. Olyan volt, mintha kívülről látnám az álmot és az álmodót.

Nagyon sok kép készült, részben irányítottak, részben véletlenszerűek. Az egész folyamat hangulatára sokáig emlékeztem. Másnap el is kezdtem nézegetni a képeket, és gondolkodni azon, hogyan kellene ezeket feldolgozni, mi az, amivel még hozzátehetek ezekhez a képekhez. Mivel önmagukban elég összetett képek, egyáltalán nem akartam már túlbonyolítani őket, csak azt szerettem volna, ha ezek a formák mindenképpen nagy méretbe kerülnének. Annyi kellett még, hogy más legyen közelről, és más távolból. Az apró pontok erre tökéletesen alkalmasnak bizonyultak, hiszen ha még közelről nem is egyértelmű, hogy mit látunk, ha bizonytalanok vagyunk, a távolból összeáll a kép.

Miután befejeztem ezt a sorozatot, elővettem még a diavetítőt és újabb képek készültek különbözőbbnél különbözőbb szokatlan felületekre, amiket szintén ugyanígy próbáltam elkészíteni. Ugyanazzal a környezettel, ugyanazzal a géppel, (igaz más mesével), de azok a képek már nem érték el azt a hatást, amire vártam. Közel álltak hozzám, de hiányzott belőlük valami, ami az első sorozatban megvolt. Valami megváltozott. Az újdonság ereje sokkal nagyobb volt.

Mindenkinek más az elképzelése arról, hogy mi az, ami szép, mi az, ami tetszik és értékes. Egy kép elkápráztathat bennünket színével és ragyogásával és lenyűgözhet mondanivalójával. A műalkotás így vagy úgy, de szórakoztat, megnevettet. Valamilyen módon megőrökíti a valóságot, tükröt mutat. A műalkotásnak esztétikai értéke van, még akkor is, ha nem a szépség dominál benne. A legtöbb figyelemre méltó műalkotás lelki, erkölcsi és általános emberi értékekre ébreszt rá. A művészet egyik fő célja az, hogy magához vonzza és lekösse a közönség figyelmét. Ha ezt eléri az alkotó, akkor valakinek, valami értékeset hozott létre.

A mai napig közel érzem magamhoz ezeket a képeket, de amikor készültek, még egészen mást gondoltam erről a sorozatról. Régebben azt láttam, azt éreztem a képekben, hogy milyen bohókás, fényes, milyen vidám és nyitott képek ezek. Azóta ez változott. Sokáig nem nézegettem őket, de amit most látok egy kicsit komolyabb. Jobban magával ragad a kép sötétebb része, kevésbé nyitott. Ez a sorozat számomra már végleges és lezárt.